

ARBEJDERBLADET

AALBORG UNIVERSITETSCENTER
Universitetsbiblioteket

Nr.3 1973 4. årg. Pris 1 kr.

UDBYTNINGEN SKÆRPES

Udviklingen herhjemme det sidste stykke tid har betydet en skærpet udbytning og undertrykkelse af arbejderklassen - og det så vi kan mærke det! Prisstigninger og skatteflåning er blot nogle af de ting som kapitalismen belaster os med. Men der findes også andre metoder, som det

kapitalistiske samfunds repræsentanter, LO, Dansk Arbejdsgiverforening og staten mere aktivt benytter sig af, når de vil redde profitterne. Det så vi i forbindelse med den såkaldte "storkonflikt", som i virkeligheden ikke var andet end et vel planlagt angreb på arbejderklassen for at

svække vores lyst til selvstændig kamp. Den politiske vurdering af denne udmattelsesstrejke kan man læse på side 3 i artiklen "STORKONFLIKTEN" - LO-DIRIGERET NEDERLAGSSTREJKE. Men her vurderer vi den økonomiske side af sagen med:

Fakta om overenskomsten

Formålet med "konflikten" var selvfølgelig ikke kun at tage lysten fra os til selvstændig kamp. Den blev også sat i værk for at få lusket et uselt forlig igennem, der vil betyde en kraftig sænkning af reallønnen i løbet af de næste to år.

LIGELØN? - NEJ.
SAMME MINDSTEBETALING

På papiret er der indført ligeløn på den måde, at mænd og kvinder fra d. 10. april skal have samme mindsteløn på 13,80 kr. Men som man kan se af selv arbejdsgivernes statistik, så vil det højst berøre 15.000 ud af de langt over 100.000 kvinder, som berøres af overenskomsten.

Akkordsatser og bonusordninger, hvor forskellen virkelig ligger, fastsættes ikke i mæglingsforslaget. De skal fastsættes ved lokale forhandlinger inden 1. juli, ud fra mæglingsforslagets ord om, at "hvor mænd og kvinder udfører samme arbejde, aflønnes de efter samme sats". Men for det første er det ikke så forfærdelig mange steder, at mænd og kvinder udfører det samme arbejde, for det andet er det en smal sag for kapitalisternes tidsstudiefolk og jobvurderingseksperters at fastslå, at det ikke er præcis det samme arbejde, og at lønnen derfor heller ikke skal være det samme.

At paragraffen om ligeløn er formuleret på en sådan måde, at den kan fortolkes efter behov, det så vi ikke mere end en uge efter "konflikten" hvor tusind kvinder på B&O's fabrikker krævede ligeløn ud fra mæglingsforslagets ordlyd. Men ledelsen havde en anden opfattelse. Nu tager organisationerne sig af sagen, og så ved vi jo hvordan det går.

Om hele problemet med ligeløn og mæglingsforslagets påstand om at der fra nu af er lige adgang til alt arbejde - se artiklen andetsteds i bladet: Hvorfor får kvinder (stadig) mindre i løn?

LAVTLØNNEN

Lønnen på minimal- og normallønsområdet hæves over en periode på to år med 40 øre d. 1/4-73, og 40 øre den 1/9. Endvidere med 45 øre d. 1/3-74 og 45 øre d. 1/9-74. For det første er det latterligt små beløb. For det andet er det klart, at med den fart prisstigningerne har på, så vil det betyde en kraftig lønforringelse i løbet af de to år. Det vender vi tilbage til senere i artiklen.

SKIFTEHOLD- INGEN ARBEJDSSTIDFORKORTEELSE

Hvad skifteholdsarbejdet angik, så reklamerede LO jo med at der var op-

Fortsættes side 3

ARBEJDS- RETTE STYRKES

Slå igen med vilde strejker

Den sidste tids stigende utilfredshed med Arbejdsretten, har resulteret i, at regeringen har foreslået en ændring af denne. Forslaget skal træde i kraft d. 1. juli 1973.

Ændringerne går i alt væsentligt ud på to ting. For det første skal, for-

uden arbejderklassen også alle funktionærer under stat, kommune, bank- og forsikringsvæsen underlægges Arbejdsretten.

For det andet bliver det lovligt at strejke i to dage uden at skulle betale bod, vel at mærke under forud-

Fortsættes side 2

POLITISK PROCES mod svenske kommunister

Politiet angriber Vietnam-demonstration.

side 4

OFFENSIV I CAMBODJA

Ifølge enstemmige nyhedsbureauer er de cambodjanske reaktionæres nederlag nu kun et spørgsmål om tid. Lon Nol, imperialisternes mand i Cambodja, er totalt isoleret i hovedstaden Phnom Penh, hvor der nu er indført benzinrationering. I to uger har ingen konvojer kunnet nå frem til Hovedstaden, og mandag d. 2. april rasede hårde kampe omkring Mekongfloden, som er hovedstadens vigtigste forsyningsled. Andre vigtige forsyningslinier er desuden afbrudt.

I modsætning til Laos og Vietnam synes der ikke at være mulighed for forhandlingsfred i Cambodja, skriver den borgerlige presse. Årsagen til dette skyldes guerillaernes totale herredømme og overlegenhed, som amerikanerne forsøger at nedbryde gennem stadige bombardementer af guerillastillinger. Disse bombardementer forvolder dog ikke nævneværdig skade. I Cambodja, som i de andre sydasiatiske lande, er der i det lange løb ikke plads til kompromisser. Det kan kun blive en sejr. De reaktionæres dage er talte.

1. MAJ

se side 2

Imperialisterne forbereder ny storkrig

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123537

1. Maj er dagen, arbejderne i alle lande fejrer som deres dag. I generationer har det været en festdag for arbejderklassen, og det vil det vedblive at være også i fremtiden.

Men arbejderklassen er ikke forenet, og slet ikke på et revolutionært grundlag. Arbejderbevægelsen er politisk splittet og det giver sig også udtryk 1. maj.

1. Maj

ARBEJDERBLADET

og det småborgerlige venstre

Tre retninger

Lad os først slå fast at splittelsen har en reel årsag. Foruden den borgerlige propaganda, som til stadighed rettes mod arbejderklassen gennem presse og radio/TV, så er der to andre grunde til splittelsen i arbejderbevægelsen.

Den ene er at arbejderklassen til stadighed tilføres elementer fra småborgerskabet - mindre selvstændige og bønder, som ruineres. Reformistiske og opportunistiske strømninger i arbejderbevægelsen har sit klassemæssige grundlag i småborgerskabet, og genspejler dets politiske vaklen.

Den anden grund er, at imperialismen skaber betingelser for, at borgerskabet kan opkøbe og bestikke arbejderbevægelsens øverste lag. Ved hjælp af det parlamentariske apparat, stat, kommune og fagbevægelse er der skabt et privilegeret lag, et arbejderaristokrati. Borgerskabet har på denne måde skaffet sig en trojansk hest inden for arbejderbevægelsen, et lag hvis interesser er helt igennem knyttet til borgerskabet.

Dette har betydet at arbejderbevægelsen er blevet permanent splittet i 3 retninger: den borgerlige, den småborgerlige og den kommunistiske bevægelse.

Hvem repræsenterer disse retninger i dag? Den borgerlige socialismes repræsentanter er socialdemokratiet med støtte i SF.

Den småborgerlige socialismes repræsentanter er Danmarks Kommunistiske Parti, med VS og et kobbel af mindre grupper som halehæng.

Den kommunistiske arbejderbevægelse udgøres idag kun af enkelte mindre grupper, og disse er meget svage. De er først ved at afgrænse sig politisk fra den småborgerlige socialisme, for herved at skabe grundlag for en organisatorisk samling. ARBEJDERBLADET opfatter sig som en af de grupper.

Enhedsdemonstrationen

Gruppen omkring ARBEJDERBLADET er idag ikke organisatorisk stærk nok til selvstændigt at manifestere sig 1. maj. Vi håber naturligvis at dette kan rettes inden for de næste par år, således at arbejderne igen får et alternativ, et revolutionært alternativ til det småborgerlige venstres demonstrationer.

En række smågrupper på venstrefløj har atter i år taget initiativ til en enhedsdemonstration 1. maj, hvor også gruppen omkring ARBEJDERBLADET var inviteret. Vi har afslået det med den begrundelse, at alle grupperne poli-

tisk tilhører den småborgerlige socialisme.

Enhedsdemonstrationen skulle have det formål at vise, at der eksisterer en venstrefløj til venstre for DKP. Men siden er også DKP og DKU blevet indbudt til demonstrationen. Det er der åbenbart ingen politiske hindringer for.

Vi kan herefter kun stille det spørgsmål til initiativtagerne, hvorfor de ikke slutter op i DKP's demonstration? DKP har trods alt demonstreret selvstændigt i mange år. Vi mener ikke at der skulle være nogen grundlæggende politiske hindringer, så hvorfor ikke være med til en afklaring på venstrefløj gennem en samling i en småborgerlig socialistisk organisation?

Over for de ærlige arbejdere, som er tilknyttet eller sympatiserer med den småborgerlige socialismes organisationer, vil vi i en række hovedspørgsmål kort opklare, hvad der adskiller den småborgerlige og kommunistiske arbejderbevægelse:

Proletarisk Internationalisme

Solidaritetsarbejde med de undertrykte folk og nationer er en uhyre vigtig opgave for alle klassebevidste arbejdere og andre progressive. Denne kamp må tage sit udgangspunkt i, at Danmark er et imperialistisk land. Hovedfjenden for arbejderklassen findes i vort eget land, nemlig borgerskabet og dets stat.

Mod den småborgerlige socialismes klasseløse "anti-imperialistiske" fronter, må kommunister arbejde på at udvikle et solidaritetsarbejde på den proletariske internationalismes grundlag. Dvs at sætte alle kræfter ind på at bryde netop det led i den imperialistiske kæde som vi befinder os i. Lenins fremlægning af hvad proletarisk internationalisme indebærer i handling kan vi fuldt ud tilslutte os:

fødslen gennem at splitte de strejkekende. "Hvis I går i arbejde nu, så skal I ikke betale bod. Arbejdsgiveren har lovet at se alvorligt på sagen". Samtidig er der føjet en paragraf ind om, at hvis strejken skyldes dårlig travlhed, så skal der heller ikke betales bod. Den står imidlertid kun til pynt ligesom den hidtidige paragraf om "liv, ære og velfærd". Ændringerne har også en anden fordel for kapitalisterne. Man vil nu gå ud til alle dem, der har været utilfredse med arbejdsretten og sige at de har fået deres vilje: Arbejdsretten er efter loven blevet mere nuanceret og demokratisk, da der i højere grad skal tages hensyn til baggrunden for strejken. At det er løgn, skal fremtiden nok vise.

Når man laver en vild strejke, så er det naturligvis fordi, man vil have nogle krav gennemført. To dages strejke fører meget sjældent til noget resultat. Der skal som regel længere tid til. Og længere strejker bliver dømt lige så hårdt i fremtiden som nu.

Småborgerlig kamp mod arbejdsretten

Den småborgerlige venstrefløjs synspunkter i kampen mod arbejdsretten kan kort sammenfattes i parolerne "Væk med Arbejdsretten" og "Fri ak-

"Selvopofrende revolutionær kamp mod ens egen imperialistiske regering, og ens eget imperialistiske borgerskab. Princip: Hovedfjenden findes i ens eget land."

Kampen mod EEC

Hovedfjenden i den danske arbejderklassens kamp mod imperialismen er USA-imperialismen og ikke vor egen kapitalistklasse - hævder den småborgerlige socialisme. På samme måde i EEC-spørgsmålet. Klasse modsætningerne i vort eget land tilsæres ved at frøstille kampen mod EEC som en kamp for "national selvbestemmelsesret", en kamp hvor "folket må forene sig" mod EEC-imperialismen.

Men resultatet af en sådan politik, hvor klassekampen underordnes den nationale kamp, er netop arbejderklassens underordning under borgerskabet. En dansk, en "demokratisk kapitalisme" sættes op som alternativ til monopolernes EEC.

Men kapitalen herhjemme drives frem af en og kun en ting: ønsket om maksimalprofit. Dette er netop et af imperialismens kendetegn. De nationale grænser er forlængst blevet for snævre for kapitalen. Denne udvikling kan ikke skrues tilbage. Det klare ikke ved fromme ønsker om at "bevare Danmark selvstændigt"

Et frit Danmark vil være et socialistisk Danmark, et Danmark hvor det

tionsret", eller som Danmarks "kommunistiske" Parti siger det: "Forhandling - mægling og derefter fri aktionsret". Det fælles mål for dem er, at de vil vilde strejker (der på grund af sin ulovlighed, ikke alene bliver rettet mod arbejdsgiverne, men også mod fagforeningerne) skal gøres lovlige, så strejkeboder fjernes.

De senere års kritik mod arbejdsretten har nu ført til lovforslag, som reelt vil styrke den. Den kendsgerning, at bourgeoisiet ved hjælp af et socialdemokratisk arbejderbyråkrati, gradvist har vundet fagbevægelsen ud af hænderne på arbejderklassen og knyttet den til den borgerlige stat, gør det naivt at tro, at arbejderne igen kan tilkæmpe sig fri strejkeret.

Kamp under naive paroler og for umulige reformer, der skal indbilde arbejderne, at de skridt for skridt kan gennemføre en lovlig socialistisk revolution, måske gennem folketinget. Det er perspektivet i parolerne "Væk med arbejdsretten" og "Fri Aktionsret".

Revolutionær kamp mod arbejdsretten

Kampen mod arbejdsretten må føres således, at den er i overensstemmelse med og naturligt fører arbejderklassen frem til parolen "Fremad mod socialismen".

ikke er profitjagten der styrer samfundet og tvinger kapitalen til at indgå internationale blokdannelser som for eks. EEC.

Derfor: I et imperialistisk land må den nationale kamp underordnes klassekampen. Skal ethvert af de anlagte EEC betyde mod os i form af hårde udbytning og undertrykkelse, så tilbage, kan det kun ske gennem skærpet klassekamp mod borgerskabet netop i vort eget land. Parolen må derfor være: Fremad mod den socialistiske revolution! - Den levrer ikke plads til småborgerlige illusioner.

Det faglige spørgsmål

Den småborgerlige socialismes opfattelse af den faglige kamp kan bedst koncentreres i deres egen parole: "Gør fagforeningerne til kamporganisationer".

ARBEJDERBLADETS standpunkt er, at fagforeningerne i dag er en del af det borgerlige statsapparat, bundet til kapitalismen i et net af fagretlige regler. Det nytter ikke her at "skifte toppen ud". I takt med den kapitalistiske krises udvikling, vil fagforeningsapparatet tydeligere fremtræde som en del af statsapparatet. Centraliseringen i fagbevægelsen vil yderligere tage fart, og de sidste rester af demokrati vil blive undergravet.

De vilde strejker er arbejderklassens spontane reaktion på denne udvikling. Det er kimen til en selvstændig kamp fra arbejderklassens side. En kamp der også vender sig mod fagforeningsapparatet.

Kommunisters opgave idag er at støtte den spontane kamp, de ulovlige strejker. Ulovlige strejker er idag den eneste realistiske kampform i den faglige kamp. Derfor opfordrer vi til at gå uden om fagforeningerne i kampsituationer, til at vælge strejkekomiteer og støtte sig på egne kræfter.

Vi støtter den udvikling i arbejderklassens kamp som giver arbejderne selvtilid og kamperfaringer, og som derved fremmer en enhed på et revolutionært grundlag. Derfor er organiseret ulovlig strejke våbnet i den faglige kamp.

Opbygningen af det kommunistiske parti

Vi har prøvet at opregne nogle af de vigtigste skillelinjer til det småborgerlige venstre. Disse skillelinjer kan ikke stilles i baggrunden til fordel for principløse udadvendte "enhedsmanifestationer". Tværtimod vil den kommunistiske bevægelse vokse frem netop i kamp mod den småborgerlige socialisme.

Vi ønsker også enhed. Men det skal være en virkelig enhed. En arbejderklassens enhed på revolutionær grund. Derfor koncentrerer vi idag alle kræfter på en opgave: at bygge et kommunistisk arbejderparti. Et parti, der gennem fabriks- og boligceller frem for alt forankres i arbejderklassen og tilfører arbejderklassen den marxistiske verdensanskuelse. Dette vil ikke blive vort værk alene. Det vil givetvis ske gennem en forening af lokale revolutionære grupper og enkeltpersoner. Men det vil helt sikkert ske gennem en forening af arbejderklassen og socialismen, og gennem en stadig kamp mod principløshed og småborgerlige retninger i socialismen.

ARBEJDSRETEN

Fortsat fra side 1

sætning af, at strejken ikke "har savnet rimelig begrundelse", og at den ikke er et "led i en systematisk aktion", som det pænt hedder i forslaget.

Dagen efter, at en vild strejke er brudt ud, skal der holdes "forhandling" mellem parterne. Det vil for arbejderklassens vedkommende sige arbejds giver og fagforening. Hvis strejken er holdt op inden da, eller hvis man går i arbejde efter ordre fra "forhandlerne", skal man ikke betale bod.

Hvis man imidlertid fortsætter med at strejke, skal der betales bod fra den første strejkedag, nøjagtig lige som nu.

Hvad er baggrunden for ændringerne?

Meningen med at gøre det lovligt i visse tilfælde at strejke i to dage, er meget simpel. Hidtil har de strejkekende med det samme haft både arbejds giver, fagforening og arbejdsret som åbenlyse klassefjender, fordi strejken har været ulovlig.

Med de nye regler skal der derimod "forhandles" om tingene, endnu mens strejken står på. Dette giver større mulighed for at kvæle strejken i

En af forudsætningerne for en styrkelse af den økonomiske og politiske kamp idag er, at flere arbejdere indser, at de kun kan opnå resultater ved at bryde den borgerlige stats love, som er rettet mod dem. At tilintetgørelsen af den borgerlige stat er en forudsætning for socialismens sejr.

I overensstemmelse med dette perspektiv støtter ARBEJDERBLADET parolen "Leve de vilde strejker", fordi vilde strejker er arbejderens eneste effektive våben i den økonomiske kamp, men også fordi parolen nedvurderer den borgerlige stats love og opfordrer arbejderne til at give fjenden i dem. Arbejdsrettens forsøg på at undertrykke de vilde strejker gennem klassedomme i form af strejkeboder (som sikkert ikke bliver mindre med tiden) kan kun bekæmpes gennem en bedre organiseret og mere militant strejkekamp. Faglige legalister der vil blande fagforeningen ind i ledelsen af strejken må holdes udenfor strejkekomiteen.

LEVE DE VILDE STREJKER

FREMAD MOD SOCIALISMEN!

ARBEJDERBLADET nr. 2/73 gik i trykken før "storkonflikten" blev udløst. Nedenstående artikel er en løbeseddel, som vi udsendte i den anledning. Af hensyn til vore abonnenter og de læsere i øvrigt, der fik bladet inden "konflikten" gengiver vi her løbesedlens indhold

"STORKONFLIKTEN"

LO-dirigeret nederlags-strejke

Vi skrev før strejken (ARBEJDERBLADET nr. 2/73): "Skulle LO-ledelsen finde det nødvendigt at udløse en lovlig strejke, så kan det med sikkerhed siges at det bliver en nederlagsstrejke" - Dette holder vi fast ved, også selv om det officielt blev Arbejdsgiverforeningen der udløst strejken ved at sige nej til forligsmandens mæglingsskitse. IO, DA og forligsmanden samordner simpelt hen deres bestræbelser for at få gennemført et så usselt mæglingsskitse som muligt. Det er det reelle indhold i de "frie forhandlinger mellem arbejdsmarkedets parter" som Anker Jørgensen så smukt har talt om de sidste dage.

Op hvad er grunden til at treenigheden IO, DA og forligsmanden har fundet det nødvendigt at udløse en strejke, andet end et forsøg på at dæmpe op for den harme som er vokset frem på grund af stigende priser og skatter. Derfor vovede de ikke at udsætte konflikten endnu en gang. Resultatet ville nemlig blive vilde (ulovlige) strejker, som LO ikke har nogen kontrol over. Nej, så foretrækker de en LO-dirigeret lovlig strejke, med det formål at tage gassen af ballonen. Vi er simpelt hen blevet vendt i "konflikt" for at blive udmattet, så de kan få dette lusede forlig igennem. Under strejken kan vi ikke sætte meget op ud over at stemme nej, når vi er spredt for alle vinde. Men når folk har fået slukket sårene, vil svaret blive nye strejkebølger.

KAPITALISMENS KRISE

Forligsmandens tidligere offentliggjorte skitse, som uden tvivl danner grundlag for mæglingsskitse kan kun karakteriseres som et forsøg på at nedsætte reallønnen de næste par år. Baggrunden for offensiven mod reallønnen skal søges i

kapitalismens tiltagende krise. Der er tale om en begyndende overproduktionskrise, hvor konkurrencen mellem kapitalisterne skærpes. For at sikre profitten og kapitalismen, prøver Arbejdsgiverne, LO og regeringen at vælte krisen over på arbejderklassen gennem forværede levevilkår.

Overproduktionskrisen vil på lidt længere sigt medføre en voldsom stigning i arbejdsløsheden, og det vil fald i købekraften vil igen skærpe afsætningskrisen. På denne måde kører rouletten, uanset hvor meget socialdemokratiet og dets medløbere prøver at redde kapitalismen.

Midlet er endnu ikke direkte løsningsforslag, men forringelser gennem pris- og skattestigninger, forringelser i boligpolitikken og sociale ydelser. Det netop afsluttede "spareforlig" mellem S og SF er et godt eksempel på hvad arbejderklassen kan vente sig af kapitalisternes politiske håndlangere.

VÅBNET ER VILD STREJKE

Hvis arbejderklassen skal have nogen som helst mulighed for at forhindre den fortsatte forringelse af levevilkårene, er vi nødt til at gå over til militant strejkekamp, ledet af demokratisk valgte strejkekomiteer. Men her får vi LO, fagforeningerne og hele det arbejdsretslige system på nakken. Vilde strejker har fagbureauet ingen kontrol over, vilde strejker nedbryder arbejdernes respekt for de kapitalistiske love, for det fagretslige system, og de bliver derfor samtidig et angreb på den socialdemokratiske korporative

fagbevægelse. Vilde strejker er det første skridt på vej mod en selvstændig organiseret og kamplysten arbejderklasse. Og efterhånden vil vi vinde erfaring i kampen. Vi vil blive bedre til at lave effektive og velorganiserede strejker.

Men selv dette er ikke nok i det lange løb. Sådanne strejker er og bliver en forsvars-kamp, de river ikke ondt op med rode, de afskaffer ikke den kapitalistiske udbytning. Derfor må arbejderklassens kamp nødvendigvis allerede nu indrettes på det langsigtede mål, nemlig at knu-

se kapitalens diktatur og erstatte det med proletariats diktatur, så vi kan begynde opbygningen af socialismen. Men en sådan kamp kan kun organiseres af et virkeligt arbejderparti, et revolutionært kommunistisk parti.

D"K"P - Halehæng til Socialdemokratiet

Danmarks såkaldt kommunistiske Parti optræder i overenskomst-situationen bekræfter endnu en gang, at det ikke er andet end et socialdemokratisk halehængsparti, på linje med SF. I en Land og Folk-løbeseddel under overskriften "Kravene skal føres til sejr" indledes med følgende naive betragtninger i forbindelse med de genoptagne forhandlinger mellem IO og DA: "Arbejdsgiverne er på ny blevet tvunget til forhandlingsbordet". Som om det var nødvendigt at tvinge

Leif Hartwell til forhandlinger med Thomas Nielsen. Som om hele "konflikt" situationen ikke var et af IO og DA veltilrettelagt spil for at forhindre vilde strejker og gennemførelse af et usselt mæglingsskitse. Den eneste måde vores krav kan føres til sejr på er vilde strejker. Det taler løbesedlen ikke et ord om. I stedet fremlægges den naive linje, at arbejderne aktivitet skal bestå i at "presse på" LO-ledelsen, fastholde IO på kravene og så videre. Som om LO ikke i mere end to generationer har stået fast på kapitalens side.

FAKTA OM OVERENSKOMSTEN

Fortsat fra side 1

nået en arbejdstidsforkortelse. Men det er nu et ord som lover for meget. Der er opnået det, at man for hver 40 timer man arbejder, opsparer 2 timer, der så skal tages som fridage det følgende år. Men som skifteholdsarbejder er det jo ikke så meget flere fridage man har brug for. Det er en kortere arbejdsdag og en kortere arbejdsuge. De fleste steder er det jo sådan at 2. og 3. hold kører i 6 døgn, ikke som dagholdet i 5.

40 TIMERS UGE - ØGET TEMPO OG LØNNEDGANG

For daghold bliver arbejdstiden nedsat fra 41 3/4 time til 40 timer. Men det sker først den 2. december 74, altså lige før næste overenskomst, så det vil til den tid garanteret blive brugt som argument mod yderligere arbejdstidsforkortelse. Samtidig får kapitalisterne god tid til at øge tempoet. Her bare denne sætning fra afsnit 8 i mæglingsskitse, der netop omhandler forkortelse af arbejdstiden: "Der er enighed om at det ved nedsættelse af arbejdstiden er afgørende betydning, at arbejdstiden på alle områder udnyttes effektivt, og at der undgås forstyrrelser i produktionen".

Der gives en kompensation for den lønnedgang som arbejdstidsforkortelsen automatisk medfører. Den er på 75 øre i timen. Det svarer til 30 kr. om ugen fra d. 2. december 74, hvor forkortelsen træder i kraft. Vi får altså 30 kr. for 1 3/4 time - det er en timeløn på knap 17 kr. For en hel del af os er det ingen kompensation, det er en lønnedgang.

UDDANNELSESFOND - TIL KLASSESAMARBEJDE

Med virkning fra 1. januar 74 oprettes der en uddannelsesfond på ca. 6 millioner, som skal bruges til uddannelse af tillidsmænd og andre tjenere for kapitalen. Det er en fond til styrkelse af classesamarbejdet.

INGEN DÆKNING FOR DYRTIDEN

Dyrtidsportionerne bliver forhøjet fra 30 til 40 øre i timen. Thomas Nielsen udtalte under forhandlingerne

Alle tiders bedste forlig sagde Thomas Nielsen

at LO ikke ville skrive under på en overenskomst, der ikke rummede en dyrtidsportion på 60 øre i timen. Det skulle efter hans vurdering være dækkende. Men ud af disse 60 øre skulle vi have betalt ca 50 % i skat. For at dyrtidsportionen skal være dækkende, skal den altså mindst op på 1,20 kr. Og resultatet blev kun 40 øre i timen, minus skat, altså 20 øre!

Det er klart at LO ikke på noget tidspunkt har forsvaret fuld dækning af dyrtiden. For at vise det, kan vi også betragte det lidt på årsbasis, selv om det er nogen astronomiske tal.

For at få fuld dækning skal vi have 1,20 kr. i timen. For to dyrtidsportioner bliver det 2,40 kr. På et helt år bliver det 4,4 millioner, hvis vi regner med en million medlemmer i LO og 45 arbejdsuger.

Den hidtige ordning var på 30 øre i timen, hvilket svarer til 1,1 milliard på årsbasis. For at få fuld dækning skulle vi altså have yderligere 3,3 milliarder. LO har under hele forhandlingen gået ud fra maksimalt

1,6 milliard og er sluttet på ca 900 millioner! Det vil simpelt hen sige, at det beløb vi ikke får dækket ved dyrtidsreguleringen, det overstiger langt de ca. 800 millioner, som man regner med at hele mæglingsskitse koster.

RESULTATET SOM HELHED - REALLØNSSÆNKNING

Resultatet af overenskomsten som helhed siges at blive en stigning på 7,5 % i gennemsnit. Herfra går der i midlertid en del til uddannelsesfondens classesamarbejde og til kompensation for arbejdstidsnedsættelsen. Selve stigningen ligger på under 7 %. Og det skal gælde for to år!

Man ved allerede nu, at priserne vil stige med mindst 10 % pr. år, eller 20 % over to år. Og lønstigningen er 7 %. Der bliver med andre ord tale om en sænkning af reallønnen på 13 % !! Det er dette vi har været i "strejke" for!

PROTOKOLLAT OM YDELIGERE KLASSESAMARBEJDE

Vi har ovenfor vist at dyrtidsdækningen er meget ringe. Men det er åbenbart ikke nok for kapitalen. I mæglingsskitse blev der også indført et protokollat, hvor LO og DA er enige om, at anbefale regeringen at nedsætte en kommission til at se på dyrtidsreguleringens fremtid, for, som det hedder, at finde ud af "om dyrtidsreguleringen fremtidig kan afløses af en anden form for dyrtidsregulering". En ting er sikker. Det bliver ikke en bedre form for os.

Endvidere blev man enige om at parterne skal fortsætte og udbygge samarbejdet "for at nedbringe antallet af fraværsskud" i forbindelse med den nye dagpengereform. Meningen med dette er klar nok. Fagforeningerne skal nu være med til at kontrollere at vi ikke pjækker for arbejdsgiverne penge.

Desuden blev man i samme protokollat enige om, efter indgående drøftelse af "hele den økonomiske og sociale situation", at alle spørgsmål der vedrører arbejdsmarkedet bør diskuteres af de to organisationer inden der lovgives. De har nemlig stukket

Samtidig gør D"K"P alt hvad de kan for at sprede illusioner om kapitalismens natur. I en løbeseddel som de kalder "Åbent brev til Danmarks konfliktramte arbejdere", som igen er en håbløs opfordring til arbejderne om at tvinge IO til at varetage vores interesser, skriver de: "Det gælder retten til at leve i trykthed og økonomisk sikkerhed for Danmarks arbejdere". Men under kapitalismen gives der ingen trykthed og økonomisk sikkerhed for arbejderklassen. I det lange løb gives der kun bolignød, stramminger, arbejdsløshed og i sidste ende krig.

Kammerat! Deltag i arbejdet med at opbygge et virkeligt kommunistisk arbejderparti. Tag kontakt med Arbejderbladet.

ARBEJDER-SOLIDARITET

Kun ulovlige strejker kan sejre og ingen ulovlige strejker kan vindes idag, uden solidaritet fra andre arbejdspladser - både politisk og økonomisk. Derudfra støtter Arbejder-solidaritet de ulovlige strejker og forsøger at sprede kamperfaringer til andre arbejdspladser. Indmeldelse og nærmere oplysninger om foreningen fra

ARBEJDER-SOLIDARITET
Kgs. Bastionsvej 3
5800 Nyborg

en finger i jorden og indset, at der er en dybtgående krise på vej i den kapitalistiske økonomi. Derfor vil der blive brug for endnu mere samarbejde mellem kapitalen, LO og regeringen for efter bedste evne at få afbødet virkningen af denne krise - dvs. få læst byrderne over på arbejderklassen og sikre kapitalens profitter, for eks. ved nye angreb på reallønnen, sådan som det er sket ved denne overenskomst.

Hele dette protokollat, ligesom hele overenskomsten, er en yderligere stadfæstelse af det classesamarbejde som har været praktiseret i mere end to generationer, og det viser den korporative stat i en nøddeskal.

POLITISTISK PROCES mod svenske kommunister

Den 14. maj 1971 samledes de førende imperialistiske landes repræsentanter til en økonomisk konference i Göteborgs Koncertsal.

Udenfor koncertsalen samledes flere hundrede anti-imperialister i en demonstration mod verdensimperialismen i almindelighed og mod USA-imperialismens beskudte krig i Indokina i særdeleshed.

I den proletariske internationalismes navn viste de deres afsky mod konferencens deltagere. Demonstrationen forløb fredeligt bortset fra at nogle af konferencens deltagere vel-fortjent rantes af rådne og Göteborgs politikorps optrådte imidlertid provokerende og angreb tilsidst demonstrationen på den mest brutale måde. Vi kender melodien fra et par af de danske Vietnam-demonstrationer! Flere af demonstranterne såredes af knippslagene og endnu flere blev anholdt, mens demonstrationen var ved at blive opløst på grund af den- ne rå fremfærd.

Omkring 20 af de anholdte er siden blevet idømt bøder.

KLASSEMODSÆTNINGERNE SKÆRPES

Mens USA optrappede sine bombardementer over Indokina rullede borger-skabets justits frem i Sverige.

Den 21.- 23. marts, 1973 stod 2 demonstrationer tiltalt i retten i Göteborg for at have udevet vold mod politiet under nævnte demonstration. Denne proces afslører tydeligt de usikre retstilstande for arbejderklassen under kapitalismen.

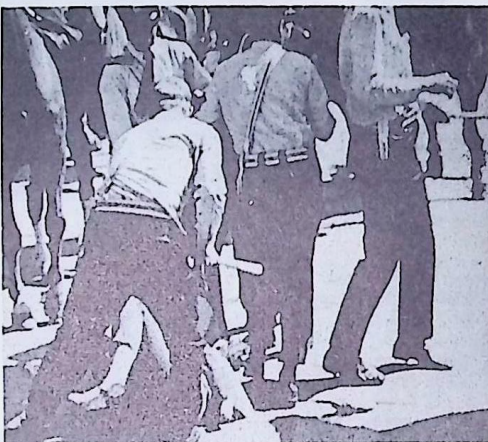
Den egentlige grund til at det svenske borgerskab nu har besluttet at tage denne 2 år gamle sag op på denne måde er, at Kommunistiska Förbundet Marxist-Leninisterna (revolutionärerne) siden da har styrket sin indflydelse i arbejderklassen, således at de nu af Palme-regeringen betragtes som en voksende trussel mod kapitalens herredømme. Samtlige anklagede er medlemmer af eller sympatiserer med denne revolutionære organisation.

Men vi må ikke glemme, at reaktionens angreb mod kommunisterne i dag er en forløber for fascismens terror. Alle historiske erfaringer viser, at overgrebene i første omgang rettes mod arbejderklassens revolutionære fortrop. I næste omgang udbredes terroren til resten af klassen.

SKUEPROCESSEN

For at sikre processens reaktionære kurs, sørgede statsmagten for at vælge de rette personer til at lede den.

Til offentlig anklager udses det Moderata Samlingspartis kandidat til det kommende rigsdagsvalg. Han svarer til vor Poul Schlüter. Desuden har han den kvalifikation, at han er søn af en tidligere nazi-officer og fanatisk hader alle kommunister. Dommeren hentes frem til retsagen fra melposen. Senil og pensioneret er han også et pålideligt redskab for reaktionen. Og som leder for politiets afhøringer finder man frem til en afdanket politiofficer, som på grund af spiritusmisbrug er suspenderet fra tjenesten. Nu tilkaldes han atter og får i udførelsen af denne opgave en chance for at blive taget til nåde i korpsen igen.

"En af de anklagede i færd med at mishandle politiet"

PROCESSEN-DAG FOR DAG

Sagen er klar til start. Tonen angives fra første øjeblik. Allerede den første dag af rettergangen fængsles forsvarers 3 vidner. Samstemmende af-lægger de ed på, at de har set politi-tiet mishandle de anklagede og ikke omvendt. Som begrundelse for fængslingen forklarer dommeren de forundrede journalister: "De er alle medlemmer af KFml(r) eller sympatiserer med denne organisation. Derfor kan man ikke stole på det de siger. Politiet kan man derimod stole på, for de er uddannede til at være objek-tive".

Vidnerne føres direkte fra retssalen til arresten. Næste dag fængsles yderligere 6 vidner på den offentlige anklagers ordre. Den 23.3 fængsles endnu 4 vidner, som forsvareren fører frem i retten. Desuden anholdes den læge, som i sin tid udfærdigede en lægeattest til en af de tiltalte. Han attesterede dengang - og fastholdt det nu i retten - at hun havde mærker bl. a. i nakken af knippslag.

Samtidig lyver en politimand beviseligt i retten under sit vidneudsagn. Hans vidnesbyrd modbevises af fotografier fra demonstrationen.

Denne politimand er anklagerens eneste vidne.

De anklagedes forsvarer - han er redaktør af KFml(r)'s avis Proletären - forhindres til sidst i at oplæse sin afsluttende forsvarstale i retten. Retten udsættes og bliver frem-over ført bag lukkede døre, da grund-laget for anklagen efterhånden smuldrer væk.

Men på trappen til domhuset oplæser forsvareren for en talrig skare den erklæring, som han blev forhindret i at fremføre i retten. Forinden er de 2 anklagede netop blevet fængslet i retten. Dommeren forsøgte først at lade dette nye overgreb ske ubemærket, men de anklagede krævede en begrundelse i retsalen. Han forklarede så, at de var mistænkt for at have tilskyndet vid-

nerne til at afgive falsk vidneudsagn!

På domhusets trappe giver forsvareren en omfattende og detaljeret gennemgang af sagen og tilbageviser overbevisende punkt for punkt alle anklagerne. Han afslører politiets løgne og løfter sin knyttede næve mod reaktionens kræfter, som skjuler sig bag processen.

3 dage efter udstedes der arrestordre på forsvareren. Det er for os begrundelse nok, at han som nævnt er redaktør af Proletären.

Til slut sidder 19 personer fængslede, fordi deres forklaring af demonstrationens forløb ikke stemmer med den forklaring, som anklagerens eneste vidne - politimanden - har givet. En af parterne må altså lyve. Retten vælger at tro politiet.

DOMMENE

Før domsafsigelsen, efter 2-3 uger i fængsel, sættes alle de anholdte på fri fod. Der gives ingen begrundelse for dette, og hvorhvidt sigtelserne mod vidnerne for måned er frafaldet, vides endnu ikke.

Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og uberettiget frihedsberøvelse afvises koldt.

Meningen med dette brutale overgreb på de demokratiske rettigheder er klar. Vidnerne fortæller, hvorledes de i fængslet blev isoleret fra de andre fanger. Fængselpersonalet og politiet har ihærdigt arbejdet på at få dem til at bryde sammen og på at gøre dem "samarbejdsvillige". At det ikke lykkedes, viser klart vore svenske kammeraters høje kampmoral og viljestyrke.

De 2 oprindelige anklagede blev dømt. Den ene fik 2 måneders ubetinget fængsel, og den anden fik 100 dagbøder på ialt 2000 sv. kr. Grunden til at dommene ikke blev strengere skyldes uden tvivl det store arbejde, som KFml(r) har gjort for at udbrede kendskabet til processen i arbejderklassen ved hjælp af sin revolutionære presse og sine drift-celler. Herved afsløres det for enhver klassebevidst arbejder, hvorledes Socialdemokratiet fører proces mod revolutionære arbejdere.

Følg klassekampens udvikling i Sverige. Læs KFml(r)'s ugeblad:

Proletären

Bladet og de andre tidsskrifter og pjecer, som KFml(r) udgiver kan købes i vores boghandel RØDE FANE eller bestilles fra vort forlag.

den verdenskrig dræbtes 55 millioner.

I disse to sidste krige blev endvidere 50 millioner mennesker invalideret, og yderligere 60 millioner skadedes. Ved siden af disse uhorste fysiske lidelser er menneskeheden ved imperialismen blevet berøvet uhorste materielle værdier.

Under den første og den anden verdenskrig ødelagdes materielle værdier for 22.000 milliarder kroner. Den uproduktive krigsmateriel-anskaffelse kostede 1900-1957 25.000 milliarder kroner. Gennem kriser og depressioner ødelagdes yderligere for 6.000 milliarder kroner. Sammanlagt: 51.000 milliarder kroner

Det kapitalistiske samfundssystem er på sit imperialistiske stadie forvandlet fra at være en progressiv udvikling af produktivkræfterne til at blive menneskeheden indtil dato værste svøbe, hvis livsbetingelser er destruktion, tilintetgørelse og massenedslagtning.

**ABONNER
NU!**

IMPERIALISME - massedød og ødelæggelse

Imperialismen er uløseligt forbundet med økonomiske kriser og de deraf følgende krige

Ved kapitalismens overgang til imperialismen i begyndelsen af det århundrede var jordens territoriale opdeling mellem de imperialistiske stater afsluttet, og dermed også mulighederne for fortsat udvidelse og udbytning, som er selve livsnerven i kapitalismen. De økonomiske kriser i begyndelsen af 1900-tallet kunne nu kun "løses" ved at nogle eller et imperialistisk land pressede andre tilbage. Kampen om ekspansionsområde og livsrum resulterede i en verdensomfattende omfordelingskrig mellem de imperialistiske lande.

Første verdenskrig

Tyskland og Østrig-Ungarns nederlag i denne krig indebar ingenlunde imperialismens nederlag men bare, at imperialismens tyngdepunkt blev flyttet. De tabende staters produktionsapparat ødelagdes for en stor del (gennem krigshandlinger) af de sejrende imperialistiske stater, som også fordelte de tabende kolonier mellem sig.

Krigens ophør betød heller ikke, at de økonomiske kriser ophørte. Med undtagelse af det socialistiske Sovjetunionen rystedes hele verden af

den ene krise efter den anden, kulminerende i den store definitive depression i 30-erne. Også denne krise ledte uvægerligt til krig. Fra de begravede erobringer i 30-erne - Japan i Sydøstasien, Italien i Nordafrika og Tyskland i Polen, Tjekoslovakiet og Østrig - frem til udbrudet af -

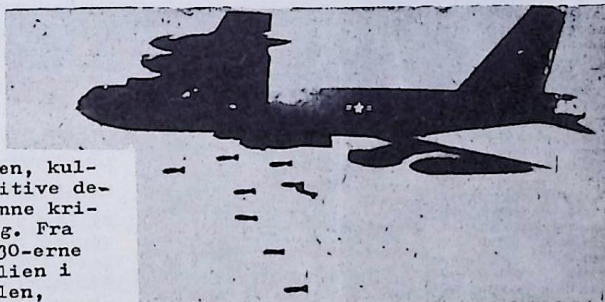
Anden verdenskrig

Siden den har verden ikke oplevet én eneste dags fred. "Krigsafslutningen" 1945 indebar kun, at visse imperialistiske lande midlertidigt trængtes tilbage. For at holde den synkende imperialistiske skude flydende krævedes stadig nye krige og nye erobringer.

Her følger en fortegnelse over en del af de krige som siden 1945 har raset og stadig raser:

Frankrig mod Laos og Kambodja (1945-1954)
Holland mod Indonesien (1945-1949)
Frankrig mod Vietnam (1946-1954)
England mod Oman og Aden (1946)
Frankrig mod Madagaskar (1947)
USA, England og Frankrig gennem Israel mod Palestina (1948)

USA mod den nationale befrielsesbevægelse på Philippinerne (1948-1951)
England mod Malaya (1948-1954)
Sydafrika mod Namibia (1949)
USA mod Nordkorea (1950-1953)
England mod Kenya (1952-1957)
USA mod Vietnam (1952-)
USA mod Guatemala (1954)
Frankrig mod Algeriet (1954 -1962)
USA mod Laos (1954-)
England mod Cypern (1955-1959)
Frankrig mod Tunesien (1956-1958)
England, Frankrig og Israel mod Egypten (1956)
USA og England mod Libanon og Jordan (1958)
USA mod Kina (Taiwanstrædet) (1958)
USA mod Panama (1959)
England mod Nyassaland (1959)
Flere imperialistlande mod Kongo (1960-1962)
USA mod Cuba (1961)

Portugal mod Angola (1961-)
Frankrig mod Tunesien (1961)
Portugal mod Guinea-Bissau (1962-)
USA mod Cuba (1962)
USA mod Panama (1964)
Portugal mod Mocambique (1964)
USA mod Den Dominikanske Republik (1964)
Israel mod de arabiske lande (1967)
England mod Nordirland (1970-)
USA mod Cambodja (1971-)
Frankrig mod Tschad (1970-)

De imperialistiske kriges ofre blandt menneskene er ufattelige. I 1600-tallet døde i krige på det europæiske kontinent ca. 3 millioner mennesker, i 1700-tallet omkring 5 millioner og i 1800-tallet 5,5 millioner.

Disse tal er blevet mangedoblet i dette - imperialismens århundrede. Under første verdenskrig blev der dræbt 10 millioner. Under den an-

Baggrunden for den europæiske sikkerhedskonference

IMPERIALISTERNE KONFERERER OM "FRED" – OG FORBEREDER KRIG

Fredsftaler, principaftaler, Berlinaftale, 4-magtsansvar, europæisk sikkerhedskonference for gensidigt afballanceret troppereduktion, (MBFR) osv., osv. Det ene møde mellem imperialisterne efter det andet, den ene aftale følger nu den anden i hurtigt tempo. Statsoverhovederne i Washington, Bonn, Moskva Øst-Berlin bruger fraser som at "kri- gens tidsalder er blevet erstattet med forhandlingens tidsalder". Hvad ligger der bag alt dette? Hvorfor så mange forhandlinger, samtaler, af- taler osv. i "fredens navn", nu et kvart århundrede efter den 2. ver- denskrig? Er det tegn på krig el- ler fred?

Vi mener, at det er tegn på forbe- redelse til en ny stor krig, en ny omfordeling af de imperialistiske indflydelses-områder. Det er en ud- vikling, som afspejler de nye styr- keforhold, som eksisterer efter det- te kvarte århundrede; USA-imperia- lismen er svækket, Sovjet er blevet imperialistisk og er på fremmarch, og Vesttyskland står som den stær- keste af de europæiske lande, som er i gang med at bygge EEC-blokken Vesttyskland går atter frem ad re- vanchismens krigssti. Postdam-af- talen, som Stalin var med til at ud- forme krævede, at alle fascismens rødder i Tyskland skulle udryddes, og at den tyske militarisme ikke skulle tillades endnu en gang at styrte arbejderklassen og menneske- heden ud i en ny ødelæggende røver- krig. Trods kravene i Postdam-af- talen går Vesttyskland nu frem mod militarisme, og fascismen får lov at blomstre op igen. Garanterne for dette er de to imperialistiske stormagter USA og Sovjet, hvis sam- arbejdsplaner kan ses bag den euro- pæiske sikkerhedskonference i Hel- singfors, bag de såkaldte fredsaf-

at bidrage til en jævnere genrejs- ning af kapitalismen i Sovjetunion- en, hvis økonomi er i tilbagegang indenfor landbrug og flere industri- grene. Vesttyskland, USA og Japan kappes med hinanden for at kunne få lov til at være med til at få andel i de rige mineralforekomster i f.eks. Sibirien. Flere kapitalister er med til at opbygge produktions- og sam- lingsfabrikker for bil og maskinfab- rikation i Sovjet. Denne udvikling og samarbejdet på det økonomiske om- råde, som begyndte spontant, skal nu reguleres gennem bredere aftaler og politiske hindringer for at den fortsatte udvikling i samme ret- ning skal fjernes.

Derfor har de sovjetiske social- imperialister i overensstemmelse med deres linie "Fred i Europa - Krig i Asien" indgået aftale med Bonn og faldbyder i portioner DDRs suveræni- tet og uafhængighed.

Traktaten mellem Vesttyskland og DDR er kommet i stand gennem en direkte aftale mellem Sovjet-unionen og Vesttyskland, gennem forhandlinger hen over hovedet på DDRs folk, og givetvis ikke uden Honeckers og Co.s gode miner, for de ser også noget at vinde til egen fordel. Dette er intet andet end et eksempel på impe- rialistmagternes kohandel og krænk- else af en selvstændig stats suve- rænitet og uafhængighed. De revision- istiske ledere i DDR ser givetvis deres chance for at frigøre sig fra den sovjetiske indflydelse. DDR har idag udviklet sig til en af de stær- keste industristater og kan idag udvikle en større selvstændighed i forholdet til, fremfor alt, Sovjet. DDR er derfor nu parat til at ind- tage en mere åben holdning mod vest, men samtidig er dette noget, som Sov- jet, om nødvendigt med tropper, kom-

samt krisen på hjemmefronten, som tvinger dem til forhandlingsbor- det med planer for tilbagetrækning af tropper fra Europa. Senator Mansfield foreslog fornylig, at de nuværende 300.000 amerikanske soldater i Europa skulle reduceres til halvdelen inden 1975. De fle- ste af disse tropper er statione- ret i Vesttyskland. USA har brug for sine tropper i Asien, og med hensyn til den almene demoralise- ring inden for den amerikanske krigsmagt - f.eks. en halv snes deserteringer pr. uge pr. regi- ment i Tyskland - skal man i ste- det satse på krigsteknologien. Hensigten er, også netop i Euro- pa, at tillemppe det velkendte "vietnamiseringsprincip": USA skal levere tunge våben, trans- port- og robotmateriel, og ved- blive at holde låsen lukket for kernevåbenlagrene, mens NATO-part- nerne med Vesttyskland i spidsen skal stå for de lettere våben og menneskematerialet.

Men modsætningerne mellem EEC og USA vokser for hver dag der går, og det er et spørgsmål om hvorlænge EEC ag- ter at importere våben fra USA - og om hvornår de franske og engelske kernevåben-monopoler bliver fælles EEC anliggende.

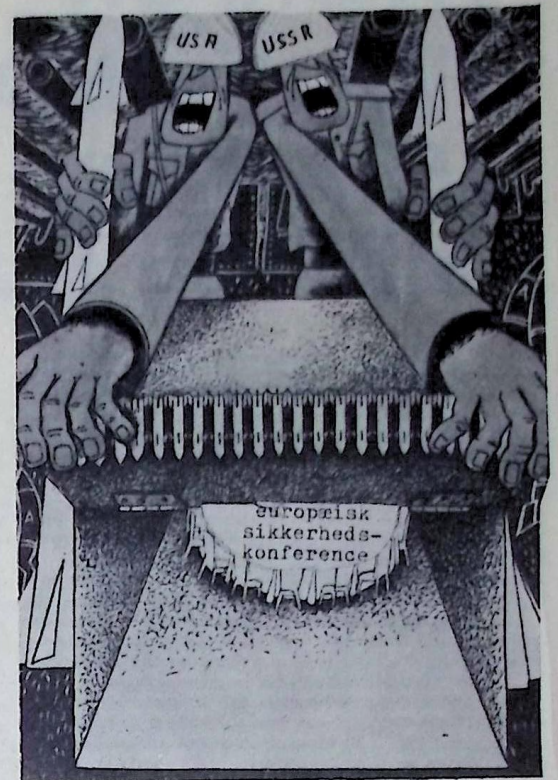
Sovjet er interesseret i samme slags nedrustning i Europa (dog måske ik- ke i samme udstrækning) og en aner- kendelse af de respektive indflydel- sesområder, som er opstået og be- gyndt at blive stabiliseret 25 år efter den anden verdenskrig. De har også gjort sig klart, at det er Vest- tyskland, som skal spille den sta- biliserende rolle i Europa, som alle imperialisters fornemmeste gendarm.

Den tyske traktat – en papirlap uden betydning

Aftaleteksten er lige så uldent skrevet, som alle andre papiraf- taler mellem imperialister. Hvis selve teksten er på 2 sider, er forklaringerne og fortolkningerne på 20. Det bliver de faktiske styr- keforhold, som skal afgøre, hvil- ken tolkning, som kommer til at sej- re.

Aftalen mellem de to Tysklande (grundtaften) indebærer ikke en folkeretslig anerkendelse af DDR, ikke nogen udveksling af diploma- ter. I stedet oprettes såkaldte "permanente repræsentationer", ef- tersom de to tyske stater ikke er noget uland for hinanden, som det hedder i den vesttyske forklaring til aftalen.

I traktatens sidste artikel står klart udtrykt, at tidligere slut- tede to- og fleresidede internatio- nale aftaler og overenskomster ik- ke berøres af (grundtaften). Hvad indebærer dette? Det betyder ikke andet, end at tidligere agres- sive imperialistiske aftaler gælder som tidligere, hvilket indebærer, at firemagtsansvaret for Tyskland som helhed skal gælde, indtil en freds- aftale er blevet sluttet. Denne freds- aftale kan kun sluttet med en fælles tysk regering. Hvordan denne altskye

regering skal se ud står dels i den vesttyske grundlov, dels i det så- kaldte "Tysklands-traktat" mellem Adenauer og de vestallierede. Den skal repræsentere "et genforenet Tyskland, som har en fri demokra- tisk forfatning", ligesom den Vest- tyskland har, og som er tilsluttet det europæiske fællesskab (dvs EEC og NATO). Denne sidste artikel påvi- ser hele skrøbeligheden i denne skin- aftale.

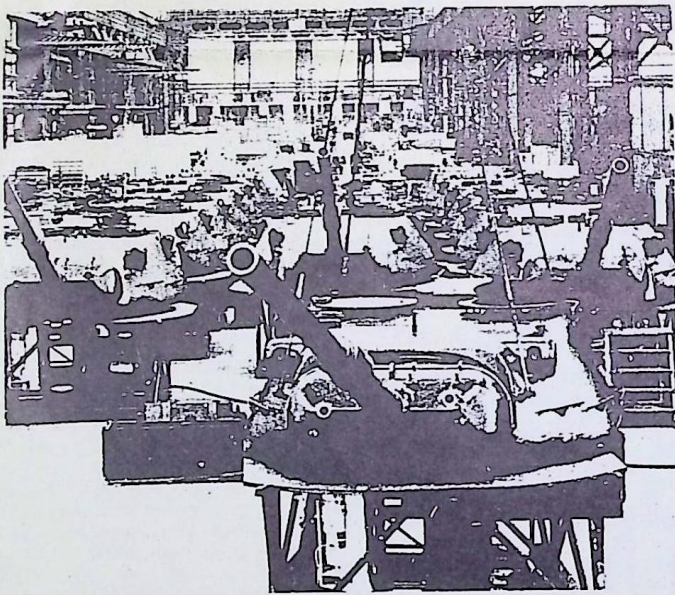
I Vesttyskland regerer atter Krupp og Thyssen

Vesttyskland er en sulten imperia- listisk stat, som kræver "lebens- raum". Dette har Vesttyskland vist gennem sin expansion i Sydafrika, Latinamerika og Asien. Ligesom på Hitlers tid er det atter Thyssen, Mannesman og Krupp som har magten. Vesttysklands appetit er ikke på no- gen måde mindre end Hitler-Tysklands appetit var. Med støtte fra Sovjet- unionen, som tidligere fremstillede som fjende, øger Vesttyskland sine gamle krav på Europa. Den tyske im- perialisme har aldrig afstået fra sine gamle mål på kontinentet. Mo- nopolerne og bankerne, som så sent som igår financerede Hitler, har idag på ny den faktiske magt i Vest- tyskland i sine hænder, og finance- rer landets feberagtige militarise- ring for det samme mål som dengang. Idag giver Vesttyskland næsten 3000.000 DM pr. time ud til krigs- forberedelser. For disse monopoler har nu Sovjet-revisionisterne åb- net alle porte.

Efter 23 år eksisterer der endnu in- gen fredsftale med det besejrede Tyskland. Det har imidlertid ikke hindret de nye Tsarer i Kreml i at betragte den genoplivede tyske mili- tarisme og Bonn-revanchisternes po- litik, som udtryk for "fredelige realistiske hensigter". De betegner SPD-regeringen og den vesttyske stat som en "fredens garant i Europa".

Den kriminelle München-aftale i 1938, da imperialisterne sluttet åbenlyse "fredsaftaler" med hinanden og love- de, at de havde sikret freden for en hel generation, er endnu ikke ble- vet erklæret for ugyldig i Bonn. I stedet er det vesttyske socialdemo- krati dengang som nu, forkæmper for den samme politik.

Imperialisterne slutter aftaler med hinanden, men dette er intet andet end manøvrer for forberedelser til krig.

Fra en af Vesttysklands blomstrende rustningsfabrikker.

taler og traktaten mellem de to tysklænde.

USA og Sovjet vil have "nedrustning" i Europa

Målet for imperialisterne er ty- deligt at få "reguleret" deres in- teresser i henholdsvis Øst- og Vest- europa. I denne sammenhæng er Tysk- landsspørgsmålet en anstødssten, som må ryddes væk, inden de store afta- ler kan komme i orden. Derfor, når vi nu begynder at analysere resulta- terne af den europæiske sikkerheds- konference, er det hensigtsmæssigt at starte med det såkaldte Tysklands- spørgsmål. For Sovjet såvel som for USA og revanchisterne i Bonn er det nu først og fremmest nødvendigt med en formel aftale mellem Vest- og Øst- tyskland. Alle tegn tyder på, at dette bliver en imperialistisk løs- ning, hvor Sovjet blæser på DDRs selvbestemmelse og uafhængighed, og forsøger at få en aftale med Bonn hen over hovedet på arbejderklas- sen og folk i Østtyskland.

De østtyske ledere går med til, at Sovjetunionen og dets satellitstater udgør et nærliggende mål for den vesttyske økonomis trang til udvik- ling, dens expansive stræben. Netop Sovjet har på sin side interesse i et sådant samarbejde. De behøver et sådant avanceret teknologi fremfor alt en avanceret teknologi på flere områder til pro- duktionsapparater, samt kapital til

mer til at modarbejde og søge at hindre.

Som man kan se, mildner aftalerne ikke modsætningerne, men skærper dem snarere. Der er ikke tale om nogen afspænding. Hver magt, Sov- jet, DDR, Vesttyskland og USA, ven- ter at vinde noget på aftalerne og "overenskomsterne", men ingen magt vil miste noget. Afspændingen bliver bare tilsyneladende - i virkelighe- den øges faren for en krig - for i sidste ende er det bare krig, som kan afgøre, hvem der skal tjene hvad i kampen om markeder og interesse- områder.

Tysklandsspørgsmålet – det første problem for imperialisterne

I denne situation, med Vesttysk- land som den førende imperialist- magt i Europa, og USA-imperialis- men i svækket stilling, skyder Sovjet sine positioner frem. Og Vesttyskland bliver da en natu- rlig hovedpartner for samarbejdet i Europa. Samtidig forsøger USA såvel som Sovjet at sikre sine eu- ropæiske indflydelsesområder gen- nem overenskomster med militarist- erne og revanchisterne i Bonn. For USAs vedkommende, er det først og fremmest i Mellemøsten og Asien,

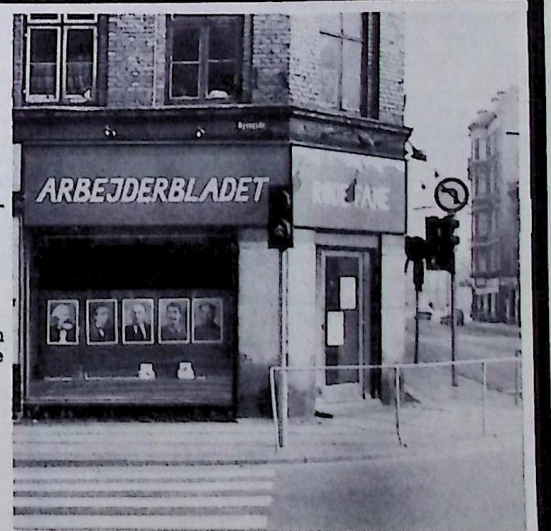
RØDE FANE

Besøg ARBEJDERBLADETS boghandel RØDE FANE, på hjørnet af Fredens- gade og Ryesgade i København.

Her kan du købe:

Kommunismens klassikere
Bøger om arbejderbevægelsens historie
Litteratur om Kina og Albanien
Blade og bøger fra det svenske KFML(r), og meget mere.

Åbent mandag til torsdag
fra kl. 16.00 - 17.30
Fredag
fra kl. 16.00 - 20.00
Lørdag
fra kl. 10.00 - 14.00

HVORFOR FÅR KVINDER (STADIG) MINDRE I LØN?

Ligelønnen er sikret - stem ja!, udbasunerede Aktuelt, Kvindeligt Arbejderforbund m.fl., da mæglingsforslaget blev offentliggjort. De holdt selvfølgelig deres mund med, at der i virkeligheden ingen større ændring er sket, trods mæglingsforslagets kenne ord om, at der fra 10. april er lige løn for kvinder og mænd. Resultatet er nemlig stort set blevet som vi forudsagde i sidste nummer af ARBEJDERBLADET: der er kun opnået samme mindstebetaling, men bonus- og akkordsatser skal fastsættes ved lokale forhandlinger. Og hvilken mindstebetaling! Den er så lille, at den kun kommer til at berøre højst 15.000 kvinder ud af de langt over 100.000 som er indbefattet i overenskomsten. Det var da også hvad Toni Grøn måtte indrømme i TV-avisen den 9. april.

Samtidig påstår mæglingsforslaget, at der fra nu af er lige adgang til alt arbejde. Vips! Det er jo bare et pennestreg!

I denne artikel vil vi belyse hvorfor kvinder er dårligere lønnet, og hvorfor det er helt urealistisk at snakke om 'lige adgang til alt arbejde', så længe kapitalismen består.

En slags fremskridt

Kapitalismen har overtaget undertrykkelsen af kvinden fra de tidligere klassesamfund, fra slaveejerstaten og godsfejerstaten. Men selvfølgelig er der sket fremskridt for kvinderne ligesom det er sket for de arbejdende klasser som sådan, når vi ser det i det store historiske perspektiv. Det at hun i større omfang tager del i den samfundsmæssige produktion, arbejder i industrien - at hendes løn også er blevet nødvendig for arbejderfamiliens opretholdelse, - det har vel også givet hende en smule mere at skulle have sagt. Men det grundlæggende er der ikke røkket ved. Det er stadig hende der i sidste ende har hovedansvaret og besværet med hjem og børn. Hun har stadig ikke meget at skulle have sagt, når det gælder de vigtige beslutninger. For slet ikke at tale om at blande sig i politik!

Giro 1616
Vietnamindsamlingen
Daltoftevej 15. 2860 Søborg

8-SIDER.... DENNE GANG

I anledning af 1. maj udkommer ARBEJDERBLADET denne gang med 8 sider i stedet for de sædvanlige 4.

8 sider har den fordel, at vi kan gøre bladet mere alsidigt og dermed henvende os til bredere dele af arbejderklassen.

Men 8 sider kræver en ekstra indsats, både arbejdsmæssigt og økonomisk, som vi desværre ikke tør love at kunne præstere hver gang.

For at ARBEJDERBLADET skal kunne udkomme fast med 8 sider kræves derfor en aktiv indsats fra vore læsere, fra dig.

Ønsker du at støtte vort arbejde, er der flere måder du kan gøre det på. Du kan enten tegne abonnement, eller du kan indsende et beløb på vores KAMPFOND (Giro 200 20019) mrk. kampfond.

Men endnu bedre vil det være, hvis du aktivt går ind i arbejdet med at fremstille og sprede vor revolutionære propaganda. Du kan fx indsende kritik og forslag, men du kan også aktivt hjælpe os med at sikre bladet større udbredelse ved at afsætte fx 5 - 10 stykker til dine kammerater, eller - endnu bedre, ved at deltage i det systematiske salgssarbejde på fabrikkerne og i arbejderkvartererne.

På denne måde sikres bladet ikke alene en bedre økonomi, men hvad der er vigtigere, en større kontakt i arbejderklassen.

For hver arbejder, der aktivt går ind i arbejdet, kommer dagen nærmere, hvor vi atter har et revolutionært parti herhjemme.

Men når kapitalismen nu trods alt har betydet en slags fremskridt for kvinderne, hvorfor kan vi så ikke bare være tilmodige og vente på yderligere fremskridt? For det første fordi kapitalismen er en samfundsform som er dømt til undergang. I stedet for at give os forbedringer, vil den tværtimod vælte flere og flere byrder over på arbejderklassen. Men for det andet fordi kapitalismen, selv i mere "fredelige" tider sætter nogle meget snævre grænser for arbejderkvindens frigørelse.

Kvinderne som arbejdskraftreserve

Under kapitalismen opstår der nemlig en arbejdskraftsreserve, der kan hives ind i eller smides ud af fabrikkerne, alt efter kapitalens behov, - alt efter, om den befinder sig i mindre kriser, eller i mere gunstige omstændigheder, såkaldt højkonjunktur. Kvinderne udgør en stor del af denne arbejdskraftsreserve. Og vi er meget velegnede for kapitalen til dette formål. Vi bliver nemlig ikke arbejdsløse på samme måde som mændene. Når der ikke er brug for os i fabrikkerne, kan vi jo bare blive "hjemmegående husmødre". Det mærkes ikke i arbejdsløshedsstatistikken. Det giver sjældent anledning til nogen større uro.

På denne måde bliver kvinderne, når vi ser det over et lidt længere tidsrum i et kapitalistisk land, kastet frem og tilbage mellem hjemmet og fabrikken. Dette er en kapitalistisk lovmæssighed. Men den har til resultat, at kvinderne kun sjældent opnår lige så stor erfaring i kampen mod arbejdskæberne. De bliver ikke lige så klassebevidste som mændene. Noget der er medvirkende til dette er dels vor egen, dels mændenes og hele samfundets opfattelse af, at selvom vi arbejder på fabrik hver dag, bliver udbyttet lige så meget som manden, så er vi ikke først og fremmest arbejdere - men husmødre.

Ud fra dette med arbejdskrafts-reserven, er det klart, at mæglingsforsla-

gets ord om "lige adgang til alt arbejde" er tom snak. I et samfund som det kapitalistiske er vi dømt til at være andenrangs på arbejdspladsen.

LIGELØN - et krav nedefra

Men når kvinden begynder at arbejde på fabrik, så bliver undertrykkelsen også mere iøjnefaldende. Hvorfor skal hun have mindre i løn end fyren ved siden af, når de dog står og laver det samme? Denne ulighed skaber så meget uro på arbejdspladsen, at en kapitalist der er moderne nok til at vide hvad der er godt for ham selv, kan tvinges til at glatte lidt på ulighederne. Det er simpelthen for dyrt for ham at lade være.

Men ulighederne springer også mere i øjnene derhjemme. Kvinden får en dobbelt arbejdsbyrde. For udover fabriksarbejdet har hun i de allerfleste tilfælde også stadig væk ansvaret for hjem og børn. Det er hende der må blive hjemme fra arbejde, hvis børnene er syge - dels fordi hun har "moderrollen" - dels fordi hun tjener mindre. Familien taber mindre ved at hun bliver hjemme.

På denne måde forsommer hun måske lidt mere, og det giver arbejdskæberen et argument i hænde om, at hun er "ustabil arbejdskraft" - derfor skal hun have mindre i løn. Det er den onde cirkel.

Under det albanske folks kamp for frihed og socialisme fra 1939 til 1944 deltog kvinderne som soldater i Folkets Befrielseshær.

Derfor bliver kravet om ligeløn et krav fra mange arbejderkvinder. Fordi ligeløn vil betyde en større ligestilling, og fordi den kan danne udgangspunkt for yderligere frigørelse.

Men som vi har vist andetsteds i artiklen, vil kapitalismen ikke give hende den samme adgang til at deltage i den samfundsmæssige produktion, som arbejderklassens mænd har. Og som vi viste i sidste nummer af ARBEJDERBLADET er det tendensen, at forskellen mellem mænds- og kvindes lønninger tværtimod bliver større, på trods af talen om ligeløn. Kvinderne tvinges til endnu større aktivitet for at forsvare deres realitet. Men alligevel må det sås fast, at en virkelig ligeløn og ligestilling i produktionen forhindres af selve lønsystemet under kapitalismen. De forskellige arbejdere, mellem højt- og lavtlønnede, mellem mænd og kvinder, hænger uløseligt sammen.

med den kendsgerning, at vi må konkurrere med hinanden for at sælge den eneste vare vi ejer: arbejdskraften. Her er det en gammel sandhed, at den som er lidt bedre uddannet kan få lidt mere for varen.

Disse uligheder kan vi først afskaffe, når vi afskaffer selve lønarbejdet, når vi ikke længere skal sælge vores arbejdskraft til en kapitalist. Det kan først ske i et socialistisk samfund.

Derfor er kvindens kamp for ligeløn og ligestilling i produktionen uløseligt forbundet med arbejderklassens kamp for socialismen. Først socialismen kan skabe de virkelige betingelser for kvindens frigørelse. For selvfølgelig er kvinden ikke ligestillet med manden bare fordi man afskaffer udbytningen. Der er mange gamle fordomme som skal ryddes af vejen. Først og fremmest den, at det kun er hende som skal tage sig af hjem og børn. Det er en opgave for hele familien, og hele samfundet. Denne fordom må bekæmpes fordi den hindrer hendes deltagelse i produktionen og i hele taget det politiske liv på lige fod med manden.

Arbejderklassens stat kan ikke fungere, hvis ikke også arbejderklassens kvinder tager aktivt del i styringen af landet, i det politiske liv. Derfor er kvindens frigørelse en meget vigtig ting i det socialistiske samfund, og den arbejdes der alvorligt på i de socialistiske lande.

Breve fra læserne:

Til ARBEJDERBLADET!

På Lagermanns lakridsfabrik har vi ikke været i strejke, fordi direktøren ikke er i arbejds giverforening, så snakken er selvfølgelig gået livligt om konflikten, og jeg havde i begyndelsen en tro på, at når man ikke var i strejke var der en mulighed for at blive orienteret om konflikten og mæglingsforslaget. Vi forventede selvfølgelig, at tillidskvinden løbende ville orientere os om, hvad der skete og hvad vi kunne forvente at få. Vi er i lavtlønsgruppe og ku' godt trænge til et par ekstra håndere.

Nå, men strejken skred fremad og alle ventede på at tillidskvinden snart tog sig sammen og underrettede os om konflikten, men vi fik intet at vide, det eneste der blev sagt var at hvis vi løb tør for råstoffer måtte vi holde indtil strejken sluttede. Irritationen var stor hos de fleste arbejdere, men der sker vel det at de fleste regner med at der nok er en anden der gør vrøvl, man vil jo helst ikke rodes ind i noget.

Så blev mæglingsforslaget endelig klart og skulle sendes ud til afstemning. Dagen før fik vi at vide at vi skulle ha' vores fagforeningsnr. med. Dagen oprandt og vi skulle stemme i frokosten, nu måtte vi da for pokker få noget at vide, vi havde jo kun kunnet læse de uddrag

der var omtalt i aviserne, men ikke haft mulighed for at læse forslaget igennem i dets fulde ordlyd - og hvad ville det betyde for os.

Men det vi fik at vide var, da tillidskvinden endelig rejste sig, at nu skulle vi jo stemme, og at vi havde fået de krav igennem der var ønsket, nemlig bl.a. ligeløn og 40 timers arbejdsuge i 74 og derfor syntes hun at vi skulle stemme ja for det rådede forbundet os til".

Derefter delte hun stemmesedler ud, samt (lidt for sent syntes vi) mæglingsforslaget, som vi naturligvis ikke kunne læse igennem, der skulle stemmes hurtigt så sedlerne kunne blive samlet ind igen. Hvad var resultatet? at de fleste stemte ja for man vidste jo ikke bedre, og så blev man atter taget ved næsen.

Bagefter føler man sig som en idiot, for det med ligelønnen bliver ikke for os, for her har kvinderne én slags arbejde og mændene en anden, og vi får ca. 15,00 i timen mens mændene får 19,35 - sliddet er sgu lige stort hvis ikke større hos os kvinder. Man er også bitter over at tingene sker hen over hovedet på én og at der faktisk bliver handlet uden vi har den ringeste indflydelse på hvad der sker.

Men af sådan en oplevelse bliver man kun styrket i sin overbevisning om, at hvis vi vil opnå at få gennemført de egentlige krav, må vi selv kæmpe for dem, uden om tillidskvinder og andre fagforeningsfolk.

Kvindeligt arbejde
på Lagermann's.

FRA GENERAL - FORSAMLINGEN

Det er bare et lille eksempel der viser hvad det er for en "strejke" vi er blevet smidt ud i, og hvad det er fagforeninger og forbund kan bruges til.

Tirsdag d. 3/4 var jeg til ekstraordinær generalforsamling i "min" fagforening, Fabriks- og Specialarbejdernes Fagforening Afd. F (Glostrup). Det ekstraordinære bestod i, at vi skulle diskutere mæglingsforslaget. Men det var vi, den gemene hob, nu afskåret fra. Vi fik nemlig først stukket mæglingsforslaget i hånden, da vi kom til mødet, så vi måtte nøjes med at høre på, at "vores" socialdemokratiske formand Hardy Hansen fremlagde det med sine varmeste anbefalinger. Og så sluttede han talen med at sige, at han skulle hilse fra forbundet og sige, at når vi havde fået udbetalt understøttelse onsdag og torsdag d. 4. og 5. april, så var strejkekassen tom! Ja, den var ikke bare tom, - forbundet havde optaget lån for 20 millioner kroner! Det var da osse hans pligt at understøtte overfor os, at konsekvenserne, hvis vi stemte nej og konflikten fortsatte, selvfølgelig ville blive, at strejke-understøttelsen ville blive en hel del mindre, og at de kammerater som ikke var i strejke, skulle betale mere i kontingent til os andre. Men det var selvfølgelig op til hver enkelt om man ville stemme ja eller nej!

Det er sådan en ting der viser, at den "konflikt" ikke har været andet end skuespil sat i scene for at udmarve os.

Det var osse hvad en ældre kammerat pegede på, da han sagde, at "strejken" jo overhovedet ikke havde været effektiv. Hvis forbundene virkelig havde ment noget med det, havde de jo lukket for olie og benzin med det samme. For slet ikke at tale om, at de så havde sat nogle ganske andre krav på dagsordenen. Nederlagsstrejke!

Arbejdsmand.

Under kapitalismen: LØNSYSTEMETS FORBANDELSE

Alle arbejdere ved, at det er dem, som ved deres arbejde skaber værdierne i samfundet. Uden arbejde, ingen værdi - intet samfund overhovedet.

Kapitalisterne - Arbejderklassen

I alle klassesamfund er samfundsværdierne ulige fordelt mellem klasserne. Den herskende klasse tilraner sig værdier fra de andre. Under kapitalismen skyldes det, at arbejdsredskaberne: maskinerne, råbrikkerne, råstofferne, - altså alle produktionsmidlerne ejes privat af en forholdsvis lille gruppe mennesker, kapitalisterne.

Heroverfor står den talmæssigt overlegne arbejderklasse, som ikke ejer de nødvendige produktionsredskaber, men kun sin arbejdskraft. For at leve må arbejderne derfor sælge sin arbejdskraft til kapitalisten. Arbejdskraften bliver herved en vare på arbejdsmarkedet.

Arbejdskraftens værdi

Hvis det tager dobbelt så lang tid at fremstille en knallert som en cykel, så er knallerten dobbelt så meget værd som cyklen. Arbejdskraftens værdi udgøres på samme måde af den tid, der bruges til at fremstille den. Det vil i praksis sige den tid, der bruges til fremstillingen af arbejderens og hans families livsforbrugsvarer, uddannelse samt kulturelle og sociale goder.

Arbejdslønnen

Arbejdskraften har en bestemt værdi, og når den handles, har den også en pris, som alle andre varer på markedet. For arbejdskraftens vedkommende kaldes prisen blot for løn, arbejds løn.

Arbejderen sælger sin arbejdskraft til kapitalisten, som betaler en løn for at bruge arbejdskraften i sin virksomhed. Kapitalisten er kun interesseret i selve arbejdskraften. Arbejderen som menneske rager ham en høstblomst. I virkeligheden ville kapitalisten helst være fri for de besværlige arbejdere, som ikke finder sig i at blive behandlet som umælede dyr. Men han kan jo ikke leve uden arbejdere. Derimod kan arbejderne ved at indføre socialismen leve uden kapitalisten.

Udbud og efterspørgsel

En vares pris, - dens værdi, bestemmes af den til fremstillingen nødvendige arbejdstid. Men prisen på en bestemt vare på markedet kan svinge op og ned. Det skyldes ændringer i udbud og efterspørgsel. Hvis udbuddet er lille, men efterspørgslen stor, så stiger priserne. Og omvendt.

Sådan er det også med prisen på varen arbejdskraft. Den har en bestemt værdi og svarende hertil en bestemt pris. Men prisen vil svinge i takt med ændringer i udbud og efterspørgsel. Hvis der er mange arbejdsløse, udnytter kapitalisterne dette til at trykke lønnen.

Merværdien

Fordi lønnen udbetales efter en bestemt arbejdstid eller efter en

bestemt mængde fremstillede varer, ser det ud som om arbejderne får betalt for det arbejde, han har lavet, - for de varer han fremstiller.

Men sådan er det naturligvis ikke i et kapitalistisk samfund. Det er jo ikke sådan, at arbejderne sælger de varer, han fremstiller til kapitalisten! Det er jo kapitalistens varer. Den private ejendomsret til produktionsmidlerne betyder også kapitalistens ejendomsret til de værdier, som arbejderne fremstiller.

Hvis arbejderne skulle arbejde så meget, at værdien af hans arbejdskraft, dvs. værdien af hans livsforbrugsvarer m.m., skulle dækkes ind, da kunne han holde fyraften efter nogle få timers arbejde. (Hvor meget denne nødvendige arbejdstid udgør helt præcist, er vanskeligt at sige i dag, fordi den borgerlige økonomi og statistik ikke sigter på at beregne dette vigtige forhold. Tværtimod! Det bliver fortiet og forvansket).

Al værdi, som arbejderne skaber udover denne nødvendige arbejdstid, tilfalder kapitalisten som 'merværdi'. Denne særlige egenskab ved varen arbejdskraft, - at den skaber en større værdi end den selv forbruger, er årsagen til, at kapitalisten kan leve af arbejderne. Årsagen til, at han udbytter dem.

Kamp mod lønsystemet

Men arbejderklassens umådelige værdiskabende kraft er i det kapitalistiske samfund lønket af kapitalisternes snævre profit-interesser, som tilsidesætter de mest fundamentale behov hos det arbejdende folk: sunde boliger, ren luft, glæde ved arbejdet osv. osv. Og ligesom den ene kapitalist ved at ydskonkurrere den anden kaster 'dennes arbejdere' ud i arbejdsløshed, således fører den internationale konkurrence til krig og ufred for folkene...

Lønsystemet er følgen af privat ejendomsret til produktionsmidlerne. Varen 'arbejdskraft' præver kapitalisten at købe så billigt som muligt, og arbejderne må til stadighed forsvare deres løn. Men kampen om arbejdskraftens pris er alligevel en kamp på kapitalistens præmisser, - en kamp indenfor lønsystemet og derfor endnu kun en borgerlig kamp. Hvis lønkampen skal have virkelig mening og indhold, må den kædes sammen med en kamp mod lønsystemet, - mod kapitalismen, - for socialismen!

Under socialismen: LØNSYSTEMETS AFSKAFFELSE

I slutningen af sit skrift "Løn, pris og profit" fremhæver Marx arbejderklassens opgave: "I stedet for den konservative parole: 'En ærlig dagløn for en ærlig arbejdsdag' skal de på deres fane skrive den revolutionære parole: 'Lønsystemets afskaffelse'".

Under socialismen, hvor produktionsmidlerne er ophørt med at være enkeltpersoners privatejendom, hvor produktionsmidlerne tilhører det arbejdende folk, - dér er lønsystemet afskaffet. Dvs. det system, som tvinger arbejderne til at sælge deres arbejdskraft, er afskaffet.

Det ville da også være absurd, hvis arbejderklassen, som selv ejer produktionsmidlerne, skulle udleje sig selv og sælge sin arbejdskraft til sig selv!

At lønsystemet er afskaffet indebærer altså, at det ene menneskes

udbytning af det andet er blevet umuligt, da det er blevet umuligt at tilegne sig produktionsmidler som privatejendom (fabrikker, maskiner, jorden osv.)

Under socialismen forsvinder de store lønforskelle. Der findes ingen kapitalistklasse ved magten, som kan anvende lønsystemet til at splitte arbejderne, så at de lydige får mere og de ulydige mindre. Der findes ingen kapitalistklasse, som gør sig til gode med resultatet af arbejderklassens arbejde, og som anvender den merværdi (som forholdsene under kapitalismen tvinger arbejderne til at skabe) til at bestikke en stab tjenere - officerer, politi, politikere, embedsmænd indenfor statsadministrationen, håndlangere indenfor industrien, m.fl. - som har til opgave at sørge for, at det kapitalistiske samfund fungerer.

For at disse tjenere trofast skal

STÅLET BLEV HÆRDET (en roman af Ostrofski)

I boghandelen RØDE FANE kan nu fås den berømte russiske revolutions-roman: HVORDAN STÅLET BLEV HÆRDET

Handlingen foregår i Rusland i årene omkring revolutionen - især årene lige efter, hvor borgerkrigen rasede, hvor den nyskabte arbejderstat blev angrebet af indre og ydre fjender: af det russiske borgerskab og af de udenlandske imperialister, der sendte deres tropper ind i Sovjet. De troede, de kunne vælte bolsjevikkerne så let som ingenting. Men bogen viser, hvordan bolsjevikkerne havde arbejderne, bøndernes og soldaternes tillid. De "hvide" blev knægtet, imperialisterne blev smidt ud.

Hovedpersonen hedder Paul. Tolv år gammel begynder han sit liv som arbejder med at vaske op det halve døgn på jernbanerestauranten i en lille by i Ukraine. Men revolutionen vender op og ned på hans liv. Zaren bliver styrtet, og mensjevikkerne (den borgerlige fløj inden for det russiske socialdemokratiske arbejderparti) drager ind i byen med røde armbind og flotte paroler om "frihed, lighed og broderskab". De arresterer da også politivagten på banegården, og den gamle oberst, men alt andet bliver ved det gamle. Dem der udbytter Paul og hans klassefæller lever uforstyrret videre med deres te-selskaber, og deres "passiar" - og deres ejendomsret. Soldaterne strømmer hjem fra fronten. De vil have fred. Det er ikke deres krig. De erobrere banegården i den lille by, så soldatertogene kan passere uhindret hjemad. Og bolsjevikkerne er med dem. Men i modsætning til mensjevikkerne uddeler de våben til byens arbejdere, så de selv kan forsvare sig. Bolsjevikkerne må afsted for at føre kampen andetsteds. Men en af dem, en matros, bliver tilbage for at organisere arbejderne. Og hans ligefremme ord om klassekampen bringer lidt orden i Pauls hidsige sind, der allerede er fyldt af et sundt had til udbytterne. Matrosen bliver taget til fange af en af de omstørfjende røverbander, men Paul befrier ham. Fra da af er Pauls livsbane bestemt. Han må flygte fra byen, slutter sig til bolsjevikkerne, bliver ungkommunist. Og resten af bogen ser vi så hvordan han tjener sin klasse - som rød soldat, som elektromontør, som arbejder på en livsvigtig jernbane-dæmning, som leder af ungkommunisterne. I alle situationer gælder der kun et for ham: at sætte hele sit liv og alle sine kræfter ind for revolutionen.

Det er vel nok en rigtig "helt" - siger den danske arbejder anno 1972 lidt skeptisk! Ja! Men det er ikke en helt i gammeldags borgerlig forstand - en ener, som almindelige mennesker aldrig kan måle sig med. Af bogen kan du se, at han blot er en af de tusinder og atter tusinder af russiske mænd og kvinder, arbejdere og bønder, der gennemførte revolutionen og oprettede den nye stat.

Men er det ikke kun kommunister der kan få noget ud af sådan en bog? Nej, for det er konkrete beskrivelser af hvordan det gik til, med en spændende handling og mange dramatiske situationer. Og personerne er ikke stive glansbilleder. Heltene begår også fejl, som vi kan lære af.

Og det er ikke kun de helt modigt kæmpende arbejdere der beskrives. De reaktionære klasser tages lige på kornet. Som f. eks. de to småborgere i den lille provinsby, hvor klassekampen bølger frem og tilbage. Hver morgen kigger de forsigtigt ud gennem gardinet: Hvem har magten i dag? Hvis billedet skal de nu hænge op på vægen, Lenins eller Petljura's (høvding for de omstørfjende røverbander, der plyndrede befolkningen).

Og vi ser den stædige kamp for at forsvare det bolsjevikiske parti mod trozkisternes splittelsesforsøg, det tålmodige og seje arbejde med at opbygge ungdomsforbundene. Og Lenins død i 1923, hvor tusindvis af arbejdere meldte sig ind i partiet.

Det er en bog, der er et spark bagi til enhver kommunist: mere kul på kammerat, fremad mod sådan et parti! Og det er en bog for klassebevidste arbejdere, der vil vide, hvordan det gik til, at almindelige mennesker overvandt alle vanskeligheder og begyndte at bygge socialismen.

(På let læseligt norsk. Kan fås i ARBEJDERBLADETS boghandel eller bestilles fra vort forlag. Pris kr. 26.)

tjene sine herrer under kapitalismen, må de i almindelighed bestikkes med høje lønninger og/eller andre fordele, så at de garanteres en behageligere tilværelse end 'den simple arbejder'. Under socialismen vil ingen politiker, statsansat eller embedsmand modtage en løn, der er større end en normal arbejderløn. Dette først og fremmest for ikke at gøre posterne tillokkende for karrieremagere - for folk der kun tænker på at rave til sig, på arbejderens bekostning.

Endnu ingen fuldstændig lighed under socialismen

Men det er utopisk at tro, at der under socialismen bliver fuldstændig lighed. Under socialismen, som er kommunismens første fase, sker fordelingen af samfundets forbrugsgoder efter princippet 'Arbejde efter evne, modtage efter arbejdsindsats'.

Ethvert medlem af samfundet udfører en vis del samfundsmæssigt nødvendigt arbejde og modtager et bevis fra samfundet på, at han har udført så og så meget arbejde. På grundlag af dette bevis modtager han et tilsvarende kvantum varer fra samfundets forbrugsvarelagre. Fraregnet den arbejds mængde, som går til de forskellige samfunds-fonds - fonds for produktionsudvikling,

erstatning for slitage på maskiner osv., og fonds for administrationsudgifter, skolevæsen, sygehuse, alderdomshjem osv., - fraregnet dette, modtager hver enkelt arbejder lige så meget af samfundet, som han har givet det.

Dette kunne man jo sige ville være 'lighed', en 'retfærdig' fordeling. Men det er det langt fra. Marx forklarer det på følgende måde:

"Ved samme arbejdsydelse og følgelig samme andel i samfundets forbrugsmidler, får den ene altså faktisk mere end den anden, er den ene rigere end den anden osv. For at undgå disse uheldige tilstande skulle retten være ulige i stedet for lige."

Nemlig fordi de enkelte mennesker er forskellige. Den ene kraftigere, den anden svagere, den ene gift, den anden ugift, den ene har flere børn end den anden osv.

Retfærdighed og lighed kan kommunismens første fase altså ikke bringe. Og det af den grund, Marx påpeger, at

"... (det socialistiske samfund) opstår af det kapitalistiske samfund, ... og bærer altså i enhver henseende, økonomisk, moralsk og

Fortsættes side 8

FREMSKRIDTSPARTIET –

Et resultat af krisen

På den første arbejdsdag efter den store parodi-konflikt kunne pressen meddele, at Glistrups parti nu var Danmarks næststørste, sin unge alder til trods.

Glistrup er et produkt af krisen i den kapitalistiske verden. Under en krise afslører de "gamle" partier, at de intet andet har at byde på, end at vælte kapitalisternes vanskeligheder over på arbejderklassen i form af øgede priser og stigende skatter.

I denne situation tilbyder Glistrup sig som manden, der vil fjerne skatten for alle de lavest-lønnede og som bekendt har denne parole givet bonus hos vælgerne fra alle partier.

Nogle måske i naiv tro på, at manden virkelig kan udrette noget godt, men flere sikkert af lutter trang til at ørgre de partier, som de i årevis har haft ubegrundet tillid til.

De sidstnævnte er allerede blevet belønnet ved at se de folkevalgte vride og vende sig med angstens sved på panden ved tanken om at skulle afgive nogle stolerækker på tinge til FREMSKRIDTSPARTIETS brogede flok.

De har ikke sparet på skøldsordene overfor denne mand – alt lige fra klovner til fascist har været brugt, men med det omvendte resultat, at endnu flere har vendt sig til Glistrup med sympati. Og efterhånden som vi nærmer os valg skal vi nok komme til at høre om "den kriminelle tugthuskandidat Glistrup" samtidig med, at man vil gøre sig til talsmand for det "sunde" i hans politik.

Men i det kapitalistiske samfund er det ganske almindeligt, at statens ledere er svindlere og fascister, og Glistrups program er ikke mere velegnet til at slavebinde arbejderklassen end socialdemokraternes – tværtimod.

Når Glistrup agter at forbyde strejker, så er det almindeligt kendt, at det har socialdemokraterne fået forbudt i årevis, bortset fra deres egne paradenumre – udmattelsessrejker.

Hvor kommer han fra?

Som man vil huske, gjorde han sig for et par år siden bemærket ved at fortælle i TV, at han var millioner, og at han havde en trækprocent på 0; og at enhver, der havde lidt kontanter kunne opnå det samme takket være et par huller i loven, som juragiet Glistrup havde fået øje på.

Under socialismen: Fortsat fra side 7

Åndeligt endnu præget af det gamle samfund af hvis skød, det er kommet."

Lenin sammenfatter, at det kommunistiske samfund i dets første fase – socialismen – alene må nøjes med at afskaffe den 'uretfærdighed', at enkelte personer tillegner sig produktionsmidlerne og lever af andres arbejde. Derimod er det kommunistiske samfund i dets første fase ikke i stand til at afskaffe den fortsat bestående uretfærdighed, som består i, at forbrugsvarene fordeles 'efter arbejdsindsats' (og ikke efter behov).

'Den som ikke vil arbejde, skal heller ikke have føde', dette socialistiske princip er blevet realiseret. 'Samme mængde varer for samme mængde arbejde' – også dette socialistiske princip er blevet virkeliggjort.

Endnu er imidlertid ikke – skønt forudsætningerne nu findes derfor – den borgerlige rets snævre horisont blevet fuldstændig overskredet. Endnu står der ikke skrevet på samfundets fane: 'Enhver yder efter evne, enhver får efter behov'.

For at sammenfatte: Under socialismen er lønssystemet afskaffet. Ingen får lejlighed til at leve af en andens arbejde. Arbejderne er herrer over, hvad de skaber. Arbejderklassen holder selv hus med de værdier, den skaber. De store lønforskelle er afskaffet. Arbejderklassen kontrollerer fuldstændigt, at ingen tjeneste- eller embedsmænd gør karriere 'bag deres ryg'. I det nye socialistiske samfund opdrages alle til at forstå og virkeliggøre den kommunistiske parole: 'Enhver yder efter evne, enhver får efter behov'.

Glistrup blev hurtigt en populær mand i aviser og TV, hvor han fik rig lejlighed til at fremføre sin varme begejstring for det kapitalistiske reversamfund. Dette samfund passer Glistrup godt, og han fremstiller sig som den listige og frygtløse Robin Hood, – som superroveren, der kan hjælpe kvikke småfolk til selv at røve lidt mere.

Og Glistrups forretning fik succes på at afsløre, hvordan lovgivningen er til kapitalisternes fordel.

Den kapitalistiske klasse har ingen moralske skrump over, hvordan pengene tjenes, her gælder loven om "den enes død, den andens brød". Men at tjene sine penge på at afsløre, hvordan de arbejdende klasser holdes for nar, det var alligevel for stift.

Advokatrådet udtrykte sin dybeste forargelse og gennem politi og skattevæsen blev han advaret om at dæmpe sig lidt ned.

Men Glistrup forstod ikke de fine hentydninger fra klassebrødre om, at man kunne bruge loven imod ham, hvis han ikke holdt op med sine afsløringer. Tværtimod lod han sig provokere.

Han havde forstået, at en forudsætning for at hans forretning kunne udvikle sig var, at de love som begrænser og kontrollerer småkapitalisternes muligheder blev fjernet. Han havde indset, at mens de små fisk sad og ledte efter huller i lovene, så sidder de store fisk

Mogens Glistrup muntre sig i sin private "swimming-pool".

og skriver lovene efter deres eget kram. En virkelig løsning af hans problem krævede derfor, at han kom ind i Folketinget!

Som bekendt anbefaler han sig i dagbladene som folketingsmanden, der kan rydde op i hele lovjunglen og erstatte kontorluseriet med sund kapitalistisk forretningsgang.

I Sællerød-kredsen lykkedes det ham at blive foreslået som folketingskandidat for de konservative. Forsøget blev naturligvis øjeblikkeligt kvalt af partibossene: De skulle ikke nyde noget af denne politiske klovner, som ikke havde forstået, at lovgivningsarbejdet ikke går ud på at fremme småkapitalisternes interesser, men at det først og fremmest indrettes efter monopolkapitalisternes behov og ønsker.

I disse travle tider, hvor lovene skal ændres efter de store europæiske monopolars marked, kan man ikke have et fjols røddende rundt, som er fuld af gode ideer om, hvordan småkapitalisterne kunne tjene nogle flere penge.

Men dette standsede ikke Glistrup. Han havde forstået, at den monopolkapitalistiske lovgivning ikke alene var rettet mod arbejderklassen, men at den også var vendt mod småkapitalisterne, de mindre selvstændige, som én for én bliver udkonkurreret af monopolerne.

Han havde forstået, at denne gruppe måtte slås ikke alene for sine interesser, men direkte for sin eksistens, hvis den ønskede at bevare sine privilegier. Hvis den fortsat ønskede at få del i udbytningen af arbejderklassen, så måtte småkapitalisterne optræde samlet som klasse, så måtte den organisere sig i et politisk parti, der kunne tage kampen op mod monopolkapitalen.

Denne kamp tilbød Glistrup at lede og organisere – og derfor stiftede han FREMSKRIDTSPARTIET.

Men småborgerskabet er ikke i sig selv stærkt nok til at udgøre en afgørende politisk kraft, og derfor måtte Glistrup udforme et program, som appellerede til arbejderklassen, et program, hvis hovedpunkt er trækprocent 0 til alle under 60.000.

Men for arbejderklassen er der ingen fidus i at lade sig spænde for småborgerskabets vogn, for man kan nogenlunde gætte på, hvad der vil ske med partiet, hvis det kommer på tinge. Det vil blive brugt som "tungen på vægtskålen" til at skabe flertal for de mest beskidte ting som øgede indirekte skatter og sociale nedskæringer, mens de "gamle" partier derudover vil samarbejde om resten f. eks. øgede direkte skatter og øgede militærdgifter.

For arbejderklassen findes i dag intet parti at stemme på. Ønsker arbejderklassen at gå imod den kapitalistiske stat og dens udbytning i form af skatter og priser, der evigt stiger, så er det ikke nok at stemme og at ønske, så må arbejderklassen organisere sig som klasse og skabe sit eget parti.

ARBEJDERBLADETS STUDIEKREDS

Hvorfor må man studere marxismen-leninismen? Fordi marxismen-leninismen er arbejderklassens videnskab. Videnskaben om hvorfor det kapitalistiske samfund går sin undergang i møde, mens det vælter flere og flere byrder over på os. Videnskaben om hvordan arbejderklassen tager magten ved en revolution og begynder opbygningen af socialismen. Samtidig rummer marxismen alle de erfaringer, som arbejderklassen har gjort siden sin fødsel i kampen mod kapitalen.

Det er Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tsetung der har skabt og udviklet denne videnskab, det er dem, der har opsummeret erfaringerne på den bedste måde. Klassebevidste arbejdere må læse deres værker og lære af dem. Det er den eneste måde vi kan gøre fremskridt på OG undgå at fare vild.

Vi studerer altså ikke for studiernes skyld, for at blive "skriftkluge". Vi studerer for at kunne løse de mange problemer som vi står over for i dag i kampen for socialismen, i kampen for at opbygge et kommunistisk arbejderparti. Marxismen er vejledning til handling!

I sidste nummer af ARBEJDERBLADET (2/73) kan du læse om hvordan studiemoderne som afholdes hver 14. dag spænder af. De tekster vi læser og diskuterer er følgende:

- 1: Det kommunistiske Manifest (Marx og Engels)
- 2: Om dialektisk og historisk materialisme (Stalin)
- 3: Politisk Økonomi (KFMLR og Arbejderbladet)
- 4: Staten (Lenin)
- 5: Et forslag vedrørende den internationale kommunistiske bevægelses generallinie (Kinas kommunistiske Parti)
- 6: Om Partiet (Lenin og Stalin)

– se litteraturlisten fra Arbejderbladets Forlag.

TILMELD DIG ARBEJDERBLADETS GRUNDSKOLING I MARXISMEN-LENINISMEN!

OM STUDIEKREDSEN

Efter at have deltaget i Arbejderbladets grundstudiekreds om marxismen-leninismen, kan jeg anbefale alle bevidste arbejdere at deltage i grundstudierne.

Enhver arbejder med en veludviklet retfærdighedssans kan ikke undgå daglig at reagere imod kapitalismens urimeligheder. Det vil man ihvertfald gøre noget ved, men hvordan? Dette spørgsmål bliver efterhånden mere og mere påtrængende, og for mig, og de kammerater som deltog, var det en stor hjælp at få tingenes sammenhæng forklaret, og samtidig studere og diskutere det læsestof, som hører til grundskolingen, og som stort set er godt tilrettelagt. Man får en fornemmelse af at det nytter og er bydende nødvendigt at gøre organisere modstand mod undertrykkelsen.

I f.eks. spørgsmålet om fagforeningerne har jeg, og mange andre altid ment, at de ikke kan og heller ikke vil føre arbejderne kamp. Men jeg har aldrig været klar over hvorfor det er sådan. Det fik jeg faktisk klarhed over efter at have studeret det formentlige læsestof.

Nu må I endelig ikke tro, at jeg efter at have deltaget i grundskolingen tror, at jeg har svar på alle spørgsmål, men jeg er i hvert fald blevet temmelig sikker på, at det er nødvendigt med et rigtigt kommunistisk parti i Danmark, og at de skal føre arbejderne kamp til sejr, må vide hvad de taler om, så derfor – meld dig til Arbejderbladets grundstudiekreds og få samlet de læse ender.

Fabriksarbejderske.

Arbejderbladets Forlag

ENGELS:	
Arbejdets rolle ved abens forvandling til menneske	1,00 kr.
LENIN:	
Staten	2,00 kr.
Om strejker	1,00 kr.
LENIN/STALIN:	
Om partiet	3,00 kr.
STALIN:	
Om dialektisk og historisk materialisme	3,00 kr.
DIMITROV	
Om fagforeningerne	2,00 kr.

OM STREJKETAKTIKEN – Strasbourgeserne	2,00 kr.
POLITISK ØKONOMI	3,00 kr.
ARBEJDERBLADETS STUDIEVEJLEDNING	1,00 kr.
Den småborgerlige socialismes opfattelse af hovedmodsigelsen i dagens Danmark – Kritik af BOM's "Forslag til platform for MLE"	2,00 kr.

Kan bestilles fra: ARBEJDERBLADETS FORLAG, Falkonergårdsvej 15, 1959 Kbh V. – GIRO 20 43 45.

Tegn abonnement på Foreningen Venskab med Kinas småskrifter om livet i Folkets Kina. 15 kr. for en serie på 10 hefter.

Foreningen
VENSKAB med KINA
Geysergade 5 - 8200 Århus N

ARBEJDER BLADET

udgives af en gruppe kommunister (marxister-leninister). Ansv. Henning Christensen.

Løssalgspris.....kr. 1,-
Abonnementspris.....kr. 15,-
Støtteabonnement.....kr. 50,-
Institutionsab.....kr. 30,-

Indbetal på giro 20019
ARBEJDERBLADET
FALKONERGÅRDSVEJ 15
1959 København V

Tlf. (01) 37 22 24

Red. slut d. 16.4.73